

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Crisis Theologica

Cárdenas, Juan de

Sevilla, 1687

Cap. III. An hoc decretum prodierit immediate ab Innocentio XI?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-75689](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-75689)

P. Coninck, & Petrus de Ledema, quos omnes ibidem in reuli: ergo potestas est in Ecclesia, & in Romana Cathedra mandandi opiniones olim probabiles.

81. Confirmatur secundo. Fuit enim plurium olim opinio, habenti conscientiam peccati mortalis sufficere contritionem, nec necessariam esse confessionem actualem ad communionem Eucharistiae, etiam habitam copiam confessarij. Sic enim tenuerunt olim Panormitanus, Ricardus, Adrianus, Ioannes de Medina, & Caietanus apud Sayrum lib. I. cap. 4. n. 6. quos citavi ibidem n. 106. Et tamen ea opinio amisit probabilitatem ex declaratione Tridentini sess. 13, cap. 7. & canone 21. Id quidem non solum præcepto novo, sed declaratione antiqui, in ipsa consuetudine, & traditione Ecclesiae contenti; ut patet illis verbis, *Ecclesiastica autem consuetudo declarat, &c.* Potest ergo Ecclesia, atque adeo Romana Cathedra auferre probabilitatem ab opinionibus, quæ olim fuerunt probabiles.

Panorm.
Richard.
Adrian.
Ioan. Me-
dina.
Caiet.

82. Confirmatur tertio. Nam olim fuit probabile (saltem ab extrinseco) obiectum festi Ecclesiastici Conceptionis Deiparæ esse Sanctificationem eius in secundo instanti: atqui per Bullam Alexandri VII. iam ea propositio est improbabilis, & certo falsa, cum opposita ex definitione Alexandri VII. sit certissima; cum declaraverit Pontifex, Ecclesiam celebrare hoc festum de præsertione B. Virginis ab originali in primo instanti reali: potest ergo Romana Cathedra auferre probabilitatem ab opinione olim probabili.

Alex. 7.

83. Hæ duæ demonstrationes tertia & quarta cum suis confirmationibus, & multis alijs, continentur, & fusius proponuntur in ea disp. 9. cap. 7. Et deinde cap. 8. eadem assertio roboratur ex eo, quod cum olim existi-

mata fuerit probabilis opinio de absolute Sacramentali in absentia; nam eam propugnabant viginti Auctores apud P. Suarez tom. 4. in 3. part. disp. 19. sect. 3. n. 2. Clemens VIII. abstulit ab illa probabilitatem, declarans illam esse falsam, temerariam, & scandalosam. Circa quam damnationem multa ibidem adnotavi, & in cap. seq. Præterea in quinque capitibus sequentibus à 10. vsque ad 15. multa alia argumeta proposui pro evidètia eiusdem assertionis. Et in alijs quinque sequentibus à 15. vsque ad 19. argumenta partis oppositæ non solum dissolvuntur, sed etiam impugnantur, & convincuntur: quæ omnia huc afferre, prolixum esset.

CAPVT III.

An hoc decretum prodierit immediate ab Innocentio XI?

SUMMARIVM.

Proponuntur tres questiones tractandæ. n. 84.

Quantum decepti sint, qui putarunt, decretum de celebratione Missarum non prodixisse immediate ab Urbano VIII. sed à Sacra Congregatione? n. 85.

Convincitur ea deceptio. n. 86.

Hoc decretum damnatorium earum propositionum prodijt immediate ab Innocentio XI. n. 87.

Prohibitio sub pena excommunicationis convincit, prodixisse decretum à Romano Pontifice. n. 88.

84. **V**t omnimoda certitudine constet, hoc decretum damnans eas sexaginta quinque propositiones esse regulam infallibilem in materia morum, necesse est, inquirere

rere primo, an illud decretum prodierit immediate ab Innocentio XI. an solum à Sacra Congregatione Cardinalium Inquisitorum generalium? Secundo, an in eo loquatur Pontifex ex Cathedra, & tamquam Caput, & Magister Ecclesiæ. Tertio, an processerit in hoc decreto cum matura deliberatione? Nam hæ tres conditiones requiruntur, vt decretum Pontificium sit Regula infallibilis morum. Quarum singulæ singulis capitibus decidentur, eodem fere tenore, ac decisa sunt in ea disp. 9. cit. cap. 20. Et circa primã dixi art. 2. ca. quæ sequuntur, paucis mutatis.

85. [Qui decepti sunt, putantes, decretum de celebratione Missarum, & stipendijs duplicatis non accipiendis, & alijs ad hunc scopum spectantibus, non fuisse immediate editum ab Urbano VIII. sed solum fuisse declarationem Cardinalium, & ideo solum habuisse vim opinionis probabilis, eadem deceptioni expositi sunt quo ad hoc decretum. Eam æquiuocationem circa decretum Urbani passi sunt, quia illud in Congregatione Cardinalium fuit expositum consultationi: sed quia cum prædicti Cardinales eam consultationem retulissent Urbano VIII. ipse Romanus Pontifex approbavit, & præcepit, vt suo nomine tamquam lex vniuersalis Pontificia proponeretur toti Ecclesiæ, & more solito promulgaretur, & ita propositum & promulgatum fuit; certissime constat, eam legem immediate prodijisse ab Urbano VIII.

86. Ea deceptione circa decretum Urbani VIII. laboravit Acacius, March. de Velasco apud Amadæum tract. de Sacrificio Missæ prop. 2. n. 3. & Petrus de Tapia lib. 4. de legib. quæst. 8. num. 5. vt notavi in illa disp. 9. cap. 17. vbi ostendi, id esse certissime falsum: quia in decreto Alexandri VII. dato die 14. Septembris an. 1665. damnatur octava propositio, quod scilicet, *Post decretum Urbani VIII. licet adhuc*

duplicatum stipendium accipere pro celebratione vnius Missæ. Quæ propositio damnari non posset, si decretum Urbani solū habuisset vim opinionis probabilis, aut probabilioris. Remaneret enim probabilis propositio opposita, neque capax condemnationis. Implicat enim contradictionem, quod ex duabus contradictorijs si vna est probabilis, altera sit damnabilis, aut certo falsa. Si ergo scandalosum, & improbable est dicere, quod post decretum Urbani liceat Sacerdoti accipere duplicatum stipendium, non potest esse dumtaxat probabilius, sed potius omnino certum, & indubitabile, id non licere Sacerdoti. Vnde fit, decretum illud de celebratione Missarum non esse decretum solius Congregationis, sed ipsius Pontificis Urbani, atque adeo certissime conscientias obstringere.

87. Dicendum ergo est, tamquam certissimum, quamvis consultatio de damnabilitate earum sexaginta quinque propositionum facta fuerit in Congregatione Inquisitionis generalis Romanæ; decretum tamen immediate prodijisse ab Innocentio XI. Patet ex tenore decreti. Nam in primis ex præmio constat, ipsum Innocentium XI. per se immediate commississe Theologis, & Cardinalibus examen prædictarum propositionum, quorum sententiam ipse Innocentius ab eisdem singillatim audivit. Ita enim habetur in præmio decreti. *Plurimas propositiones partim ex diversis, vel libris, vel thesibus, seu scriptis excerptas, & partim noviter adinventas, Theologorum plurium examini, & deinde Eminentissimis, & Reuerendissimis Dominis Cardinalibus contra hæreticam pravitatem generalibus Inquisitoribus subiecit. Quibus propositionibus sedulo, & accurate sæpius discussis, eorundem Eminentissimorum Cardinalium, & Theologorum votis per Sanctitatem*

suam auditis; idem Sanctissimus D.N. re postea mature considerata statuit, & decrevit, pro nunc sequentes propositiones, & unamquamque ipsarum, sicut iacent, ut minimum tamquam scandalosas, & in praxi perniciosas, esse damnandas, & prohibendas, sicuti eas damnat, & prohibet.

88. Et post enumeratas sexaginta quinque propositiones, prohibet ipse Pontifex sub pœna excommunicationis latæ sententiæ, ne quis illas defendat, vel edat, vel disputative tractet, nisi impugnando, & in virtute sanctæ obedientiæ prohibet omnibus Christi Fidelibus, ne prædictas opiniones ad praxim deducant. Vbi vides, in hoc negotio Cardinales solum egisse consultationem, & ipsum Romanum Pontificem edidisse decretum. Ex cuius tenore authentico patet etiam, hoc decretum promulgatum esse nomine Innocentij XI. sicut cæteræ leges Romani Pontificis promulgari solent. Quare ne minimum quidem vestigium remanet, vnde oriri possit dubitatio, quominus hoc decretum immediate à Romano Pontifice prodierit. Huc vsque in eo art. 2. paucis mutatis.

C A P V T IV.

An hoc decretum sit Romani Pontificis loquentis ex Cathedra?

S Y M M A R I U M.

Voces, quæ significant loqui Pontificem ut caput Ecclesiæ. n. 89.

Quid sit loqui Pontificem ut caput Ecclesiæ ex mente Doctorum: n. 90. & seqq. Ostenditur hoc decretum esse Innocentij XI. loquentis ex Cathedra. n. 94. Pontifex edit illud pro vniuersa Ecclesiæ, & vult ab omnibus Fidelibus ad-

mitti. n. 95. & seqq.

Quando Pontifex obiter aliquid decernit, tunc non loquitur ex Cathedra. n. 98.

Discursus quorundam, quod quando Pontifex decernit aliquid per Sacram Congregationem, non loquitur ex Cathedra. n. 99.

Hunc discursum carere omni probabilitate, ostenditur. n. 100.

Quam leue sit fundamentum eius discursus? n. 101.

Sacra Congregationes instituta sunt pro maturiori deliberatione habenda. n. 102.

Damnationem opinionis de absolutione in absentia decretam in Sacra Congregatione omnes Doctores admittunt tamquam à capite Ecclesiæ profectam. n. 103.

Idem constat ex hoc decreto. ibid.

89. **E**X art. 3. eiusdem capitis 20. desumpta hæc etiam sunt, paucis superadditis. [Romanum Pontificem loqui ex Cathedra, docere Ecclesiam, loqui Ecclesiæ, & loqui ut caput Ecclesiæ, quatuor sunt omnino synonyma, & eiusdem prorsus significationis, ut patet ex communi modo loquendi doctorum omnium, à quibus in significatione vocum recedere, errare est.

90. Sed quid est Pontificem loqui ex Cathedra, & ut caput Ecclesiæ? Optime explicuit P. Valencia 2. 2. quæst. 1. punct. 7. §. 39. inquit: *Tunc vero definire (Summum Pontificem) ut Ecclesiæ caput, & quando decretum ederet pro vniuersa Ecclesiæ, quodque vellet à fidelibus indubitanter admitti.*

91. Idem tradit P. Suarez contra Regem Angliæ, lib. 1. cap. 3. n. 16. illis verbis: *Breviter dicimus, aliud esse loqui de decretis Pontificum, quatenus per ea aliquid definiunt, vel approbāt tamquam credendum, vel observandum ab vniuersa Ecclesiæ; aliud de privatis sententijs, opinionibus, aut rationibus*

Ponti-